

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593130256.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Dette ligefremme Svar - der forresten ikke kom umiddelbart; thi jeg havde forberedt mig paa det og tvunget mig til det - viste ham pludselig og tydelig, at jeg var den, han fra Først af havde antaget, og forvirrede ham; men med en Finhed, som han havde fra sin tidlige Omgang med Verden, forstod han at komme bort og bringe en Samtale igang i en ny Retning. Han spurgte om Studenterlivet i Kjøbenhavn, hvad man fornøiede sig med, hvorledes man holdt sammen imod Philistrene, og blev især forundret over, at man ikke duellerede. Han ansaae dette for en Mangel, ikke fordi Slagsmaal i og for sig var noget Godt, men fordi Personligheden fik Plads og blev fremhævet og agtet, og fordi selve Maaden, hvorpaa et »Paukeri« kom istand ved et tydsk Universitet forudsatte Aand. »Det er først, naar man ved Vid og Ironi har drevet sin Modstander saa vidt, at han maa sige Dummer Jung, at man griber til Kaarden - og saa bedækker man sig ganske godt med Bind, for at Fader og Moder ikke skulle faae et sørgeligt Budskab,« tilføiede han leende, som for at komme mig imøde og ikke rose det Tydske for meget. Han saae hen til Kjøbenhavn med en egen Længsel. Ulykkelige politiske Forhold vare nu til Hinder for, at man kunde reise derhen og begynde en diplomatisk Carriere. Man havde nu som dansk Tydsker intet Fædreland og kunde kun reise ud i Verden for at studere Landvæsen og blive en god Forpagter.